

Získat Krista

1. Jediná touha hraběte Zinzendorfa

Jestliže účelem mého pobytu ve Francii má být, aby se ze mě stal člověk světa, prohlašuji, že peníze věnované k tomuto účelu jsou vyhozené oknem, protože Bůh ve své dobrotě ve mně zachovává touhu, abych žil jenom pro Ježíše Krista. Tato slova napsal svému příteli asi dvacetiletý hrabě Mikuláš Ludvík Zinzendorf, na jehož panství vznikla v roce 1722 osada Herrnhut, jíž s jeho svolením založili utečenci z Moravy a Čech, kteří tu chtěli svobodně vyznávat svou víru a svobodně žít. Z malého společenství této obnovené Jednoty bratrské po několika letech vzniklo mocným Božím působením jedno z nejpozoruhodnějších misijních hnutí.

Zinzendorf, pocházel z významné rodiny, která mu zároveň celkem jasně nalinkovala kariéru na saském kurfiřtském dvoře v Drážďanech, kde měl být právním poradcem. Drážďany byly tehdy jedním z kulturních center Evropy a saský kurfiřt byl zároveň polským králem. Místo vysněné teologie tak Zinzendorf studoval práva a poté absolvoval studijní cesty po Evropě. Touha žít pro Krista a milovat Krista ho ale neopustila. Během těch cest vedly jeho kroky také do slavné obrazárny v Düsseldorfu a zde prožil zkušenost, která poznamenala celý jeho další život hraběte a dvorního rádce.

Viděl obraz italského barokního malíře Domenica Fetiho *Ecce homo* (Hle člověk), na němž je Kristus s trnovou korunou hluboko naraženou na Jeho hlavu, takže mu až prýští krev. A pod obrazem nápis: *Toto jsem vytrpěl pro tebe; co pro mě učiníš Ty?* To úplně změnilo jeho život. Krista již znal a miloval, ale zde se rozhodl, že se odevzdá Kristu do služby a bude – i v rámci svých hraběcích povinností - dělat to, k čemu ho Bůh povede. *Mám jen jedinou touhu, a to je Ježíš, jenom Ježíš.* A tak se stal duchovním vůdcem a organizátorem onoho nově vznikajícího společenství, které o pár let později, vlivem mocného Božího působení i Zinzendorfova úsilí, začalo posílat misionáře do celého světa. Jeho rodina, kromě nejbližších, ale toto jeho působení nikdy nepřijala a v aristokratických kruzích se dočkal většinou pohrdání, tvrdé kritiky a stížností na svou osobu a obvinění z náboženského novotaření. V roce 1736 pak všechna obvinění vyústila v to, že ho král vypověděl ze Saska a on nuceně strávil 10 let mimo svou zem. Využil to ale k další podpoře misie i k vlastním misijním cestám za oceán. Kristus byl jeho jediná touha. Beránek zvítězil a on ho následoval cestou, jíž ho vedl.

2. Když Kristus nestačí

Nevím, jestli to tak opravdu bylo, ale je dost dobře možné, že Zinzendorf se té své vášni pro Krista učil i z textu, který jsme četli. Apoštol Pavel tu otevřeně a vroucně mluví o tom,

co je pro jeho život nejpodstatnější, jaká je jeho vize, jaká touha pohání jeho život. A asi nás už to nad listem Filipským nepřekvapí, vždyť ve *Fp 1,20-21* říká: *Toužebně očekávám a doufám, že... i nyní na mě bude oslaven Kristus, ať životem, ať smrtí. Život, to je pro mě Kristus, a smrt je pro mě zisk.* Pavel je ve vězení v Římě, čeká na rozsudek, hrozí mu trest smrti – ale jeho jediný zájem je oslavit Krista a zvěstovat Jeho lásku, moc a slávu, ať životem, ať smrtí.

Všimněme si ale nejprve vážnosti kontextu toho slova. Je z něj zjevné, že Pavel nemá prostě jen potřebu říct, jak to vidí on. V 17.verši je výzva: *Napodobujte mě.* Což ukazuje na to, že tu Pavlův příklad nemáme jen k obdivování, ale k následování. A zároveň to celé začíná poměrně silným varováním – třikrát Pavel říká: *Dejte si pozor!* a používá ostrá slova na adresu jakýchsi špatných dělníků, či přesněji činitelů zla, ba dokonce psů – což je v židovském kontextu hanlivé označení pro pohany. Koho tím Pavel myslí?

Jsou to lidé, kteří si podle Pavla zakládají na vnějších, tělesných věcech. S těmito falešnými učiteli se setkáváme i na jiných místech NZ. Jejich hlavním heslem, které celkem ostře rozdělovalo církve té doby, byla obřízka. Měli za to, že ke spáse je nutné nejen uvěřit v Krista, ale také dát se obřezat a dodržovat Mojžíšův zákon. Tedy Kristus plus skutky Zákona. Pro jejich spásu, vztah s Bohem, pro jejich život nestačil

Kristus. Kristovo dílo spasení bylo třeba ještě doplnit něčím dalším. A na tom stála jejich jistota. Chtěli před Bohem uplatnit svou spravedlnost, spravedlnost, která plyne z toho, že poslouchají Zákon.

To je ale cesta zpět do otroctví, protože hříšný člověk nemůže naplnit svaté Boží požadavky. Je to cesta, na níž je sice člověk možná na jednu stranu pyšný na to, čeho už dosáhl, ale zároveň – pokud je poctivý – v něm zůstává trvalý pocit viny, protože ví, že neučinil dost. *Dejme si tedy pozor na ty, kdo nám říkají, že ke Kristu a Jeho spravedlnosti musíme mít ještě něco dalšího.*

Ta pravá obřízka, říká Pavel, spočívá ale uvnitř. Je to obřízka srdce, duchovní skutečnost, která je přítomna tam, kde byl skrze víru člověku darován Duch svatý, kde se člověk narodil znovu, shůry, kde byl do něj z milosti vtisknut Boží život. Takový člověk ví, že z duchovního hlediska se nemá čím chlubit. Ví, že je duchovní žebrák. Ale z Boží milosti dostal a s důvěrou přijal úžasný dar – Krista a Jeho spravedlnost. Kristus je všechno, co potřebuje – moudrost od Boha, spravedlnost, posvěcení i vykoupení. Nechlubí se sám sebou. Jeho chloubou je Ježíš.

To jistě neznamena, že by nebylo nač se spoléhat. Pavel měl dost vnějších věcí, které mu mohly být celkem výraznou oporou a zdrojem jistoty. Měl čím se chlubit. Kdyby chtěl,

mohl by být obdivovanou a nábožensky vlivnou osobností. Některé zisky vlastně už zdědil po rodičích: izraelský původ, slavné pokolení Benjamin (z něj první izr.král), Hebrej z Hebrejů (tedy neodrodil se jazykově, mluvil aramejsky), obřezán osmého dne podle Zákona. Jiné přednosti získal – stal se farizeem (kteří zachovávali Zákon nejpřísněji) a co se týkalo vnějších požadavků Zákona, byl bez chyby. Horlivost jednoznačně prokázal, když pronásledoval křesťany jakožto rozvraceče židovské víry a chtěl je vyhladit...

Tak, obřízkou se my asi nechlubíme... Ale čím bychom se dnes chlubili my? (*ilustrace: moje vlasy*) Na čem si my zakládáme, co je zdrojem naší jistoty? Církev také nepronásledujeme... Co je pro nás zisk? Na jakých skutečnostech máme tendenci zakládat svou identitu, svoje životní štěstí? A možná i vztah s Pánem Bohem. Nebo na co jsme hrdí? Může to být uspokojení z toho, čeho jsme již v životě dosáhli – úroveň vzdělání, pozice v práci, hmotné zajištění, pěkné bydlení, spokojené manželství, nadané děti, krásné auto, dobrá pověst mezi spolupracovníky, ocenění od kamarádů ve škole... Může to ale být třeba i uspokojení z toho, že mám vcelku obstojný morální profil, že se pravidelně a vytrvale modlím nebo že jsem v Bibli jako doma. Co je pro nás zisk? Co je pro nás *ta* hodnota, které jsme ochotní všechno podřídít a obětovat tomu čas, energii, city i

peníze? Chceme se cítit dobře? Užívat si pohodových chvil, bavit se a vychutnávat si možnosti, které svět nabízí? Nebo chceme nade vše dobře vypadat? Co nás v životě pohání, za čím jdeme, co je naše životní vize a touha? Na co jste hrdí jako sbor? Že máte pěknou modlitebnu, krásné prostředí, svobodnou a příjemnou atmosféru?

3. Odepsáno jako ztráta

Pavel měl spoustu zisků, ať zděděných či získaných. Kdyby za nimi šel dál, mohl dost dobře být nástupcem svého učitele, učitele Zákona Gamaliela, mohl se stát respektovaným a váženým duchovním vůdcem Židů a nemusel se trmácet světem, nemusel trpět pro evangelium. Mohl v klidu pobývat v Jeruzalémě, mohl si užívat svého římského občanství a nemusel se stále pohybovat na hraně mezi životem a smrtí.

Jenže pak došlo v jeho životě ke zvratu. Byl na cestě k triumfu nad křesťany, které pronásledoval, jenže u Damašku se setkal s živým, vzkříšeným Kristem. A najednou všechno, na čem si do té doby zakládal, prostě ztratilo lesk. Pavel všechno, co měl, odepsal jako ztrátu (v.7-8). Zkrátka, poznání Krista a toho nového a slavného, co v něm získal, je pro něj tak absolutně úchvatné a vzácné, že všechno ostatní pokládá za nic (KRAL za lejna). A hnůj asi není nic k chlubení... Nejde o to, že by ty všechny věci byly samy o sobě špatné, nejde o to, že bychom měli přestat usilovat třeba o vzdělání nebo

zapomenout na kariérní postup v práci, ale založit na těchto věcech svůj život? Co kdybychom z nějakého důvodu o všechny ty věci, na nichž máme sklon si zakládat, přišli? Co by zbylo z našeho křesťanství? Často si kladu otázku, jak by vypadala moje víra, kdybych nebyl kazatelem evangelia...

4. Jediná touha apoštola Pavla

Pavel měl jedinou touhu a tu vědomě sleduje, když ony věci odepisuje jako ztrátu. Znovu a znovu nám říká, proč tak jedná (v.7-11): *to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu; pro nadřazenost poznání Ježíše Krista, mého Pána; pro něho jsem všechno ostatní odepsal; pokládám to za nic, abych získal Krista; abych byl nalezen v něm (s Boží spravedlností, ne svou vlastní); abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení; беру na sebe podobu jeho smrti...* Pavel byl přemožen Kristem - *Kristus Ježíš se mě zmocnil (v.12)* – to, co ho motivuje, a co mu dává sílu nezaměřovat se na vnější věci, nelpět na nich a nečinit je smyslem svého života, je pevná důvěra, že v této své ztrátě získá mnohem víc.

Co to může znamenat prakticky?

- Znamená to, že tam, kde jsem postaven před volbu mezi věcmi tohoto světa a Kristem, volím Krista (*nemusí to být věc života a smrti – já a hanspaulka*).
- Znamená to, že ve věcech tohoto světa budu vždy jednat tak, aby mě to přibližovalo Kristu, abych ho získal víc,

abych ho poznal víc, abych se tím, jak užívám věci tohoto světa víc radoval z Krista. (*sebezapření v manželství, Ef 5,25: hledat svou radost v radosti druhého, vydávat se druhému pro jeho radost*)

- Znamená to, že věci tohoto světa budu vždycky užívat tak, aby bylo zřetelné, že konečný zdroj mé radosti není v těch věcech, ale v Kristu. Že On je poklad mého srdce. *Mohou nám v tom pomoci následující otázky (na motivy 1K 6,12; 10,23): Prospívá mi to? Nezotročuje mě to? Prospívá to druhým, celku, společenství? Prospívá to ke společnému růstu? Nikdo ať nemyslí sám na sebe, nýbrž ať má ohled na druhého! (1K10,24)*
- Znamená to rovněž, že když ztratím některou z těch věcí, kterou nabízí tento život, neztratím s tím svou radost, ani pevnou půdu pod nohama, neztratím naději, protože Kristus je pro mě všechno. (*Zinzendorf ztratil vlast, ale ne Krista*).

Jsem si myslím docela dobře vědom zápasů, které různě prožíváte – vím o bolestech manželství, tlaku hypoték, nesnázích při výchově dětí, zdravotních trápeních, tvrdosti pracovního procesu. A ani já nejsem z těchhle tlaků vyňat, i mě se tak či onak dotýkají. Ale přesto jsem hluboce přesvědčen, milí přátelé, že to, co nejvíc potřebujeme, a ta nejpraktičtější věc, kterou bychom měli mít, je stejná touha a stejný cíl jako měl Pavel. Získat Krista, víc a víc ho znát. Pokud je pro nás

křesťanství jen něco jako filozofie pro lepší, úspěšnější a radostnější život, pak nám něco zásadního chybí. Život, to je pro mě Kristus (1,21), říká Pavel. Proto ho chce stále víc znát, sytit se jím, být jako On. Může nám, myslím, pomoci modlitba *Johna Pipera: Otče, jsem prázdný, ale ty jsi plný. Jsem hladový, ale ty jsi Nebeský chléb. Mám žízeň, ale ty jsi Pramen života. Jsem slabý, ale ty jsi silný. Jsem chudý, ale ty jsi bohatý. Jsem nerozumný, ale ty jsi moudrý. Jsem zlomený, ale ty jsi v pořádku. Umírám, ale tvoje neutuchající milosrdenství je lepší než život. Amen.*